

jeg bare, at regeringen har et voldsomt troværdighedsproblem, for det havde klædt den, hvis den havde fortalt befolkningen på forhånd, at det var det, den agtede at gøre. Men der var tavshed om, hvad intentionerne var, og så kommer man bagefter og laver voldsomme ændringer. Det synes jeg ikke er klædeligt.

Konkrete spørgsmål: Når nu miljøøkonomer den ene gang efter den anden har sagt, at det vil være fornuftigt med en kvælstofafgift som en del af Vandmiljøplan III, er det så noget, ministeren er enig i og vil arbejde for?

Når nu miljøøkonomer siger, at investeringer i naturgenopretning og skovrejsning giver overskud, er det så noget, miljøministeren vil arbejde for?

Kommer der en miljøvurdering af finansloven her den 29. januar 2002? Er det noget, regeringen har sat i gang, hvordan ligger det med det?

Naturrådet, Det Økologiske Råd, hvad er det for kriterier, regeringen har brugt for at finde ud af, hvem der er smagsdommere, og hvilke råd og nævn der skal overleve?

Og så stillede jeg et spørgsmål om den kommende direktør: Er det rigtigt, som Bjørn Lomborg har udtalt offentligt, at det er hans idé, og er der noget om snakken om, at regeringen gerne vil have ham ansat?

Miljøministeren (Hans Christian Schmidt):

Ja, jeg forstår, at debatten nu kommer til at dreje sig meget om, hvilke personer der er nævnt eller vil blive nævnt, eller hvem der skal være direktør. Og der er jeg altså nødt til at sige, at sådan et tankesæt er man nødt til at vænne sig fra. Det er altså ikke interessant, hvem der bliver formand.

Jeg har jo listen over, hvordan der er blevet udpeget formænd i Den Grønne Jobpulje og Den Grønne Fond. Jeg ser jo også dér, at det er den tidligere miljø- og energiminister, der har udpeget disse tre osv. Men man er nødt til at vænne sig fra den tankegang, at først diskuterer vi personer, og hvem skal sidde hvor, og bagefter diskuterer vi miljø. Nu vender vi det om: Vi diskuterer miljø først, og så må vi diskutere personer bagefter. Det er altså fuldstændig komplet uinteressant.

Jeg kan kun sige, og jeg vil gerne læse det op, at Finansudvalget jo selv har stillet mig spørgsmålet, spørgsmål 31, og i det står der, at ministeren skal prøve på eller fastslå, eller hvad han nu skal, med hensyn til Institut for Miljøvurdering, at det skal være et uafhængig ekspertorgan og

ikke et sektorforskningsinstitut. Jeg har svaret på det, og det vil jeg gerne gøre igen ved at læse det op her:

»Brugen af det neutrale udtryk »eksperorgan« indikerer, at instituttet som sin væsentligste opgave skal foretage vurderinger, der bygger på eksisterende forskningsinstitutioners og andre kompetencecentres arbejde.«

Der fik vi altså, at her ligger hovedparten af dets job. Og så er det nævnt i næste sætning:

»Instituttet skal også i nødvendigt omfang udføre egenforskning,« for at man ikke skal komme i en situation, at det ikke kan lade sig gøre.

»Regeringen vil indhente kommentarer fra den internationale bedømmelse af instituttets angrebsvinkler og relationer til forskningsverdenen.«

Kl. 13.30

Her kom så svaret på det, en tidligere taler var oppe at spørge om: Hvad er det så i grunden, man skal diskutere her? Hertil vil jeg kun sige, at jeg da ikke kan starte med at sige, hvad sådan et institut skal arbejde med, og hvordan de må arbejde med det, og det skal helst komme på den og den måde. Det er altså et andet tanke-sæt, der hersker her, og det er, at det må bestyrelsen selv finde ud af. Og jeg går da ud fra, at en bestyrelse, der består af 3 medlemmer, der først er indstillet af sektorforskningsrådene og bagefter beskikket af miljøministeren, er mennesker, der ved noget om de her ting.

Jeg vil altså ikke i dag – og jeg synes heller, det er rimeligt – stå og forklare, hvordan instituttet for det første skal tilrettelægge sit arbejde, for det andet hvad det skal tage sig af, og så skal det have at vide, at det kun er det og det, og andet vil regeringen ikke have. Det er en helt fremmed holdning for mig. Det må det institut selv finde ud af. De må finde ud af, hvordan de vinkler det. De må selv finde ud, hvordan de synes, de skal tilrettelægge det. Og så sender vi det derefter, som der står her: »til den internationale bedømmelse af instituttets angrebsvinkler og relationer til forskningsverdenen« – jf. svaret på spørgsmål nr. 6, som havde det samme emne – »inden der tages endelig stilling til, hvordan instituttets arbejde skal tilrettelægges.«

Det er da for at være fuldstændig sikker på, dels at instituttet selv kommer til det, og dels at det bliver internationalt vurderet, hvorefter man så til sidst beslutter sig. Det synes jeg altså man skal give tid til.